

Ús de cookies

Aquest web utilitza 'galetes' per millorar l'experiència de navegació. Si continueu navegant entenem que les accepteu. [Més informació](#)

Al Loro!

#QueNoNosAlierten

VilaWeb TV Apps Xats In English La Botiga

Apunta't

M'agrada 109 mil

subscriptor
VilaWeb!
[País](#) [Món](#) [Societat](#) [Opinió](#) [Cultura](#) [Economia](#) [Ciència](#) [Publicacions](#) [Locals](#) [ACN](#)

Notícies

Diumenge 24.03.2013 13:00

Autor/s: **Josep Casulleras Nualart**

Allò que no es va veure de l'acte del Col·lectiu Wilson al Cercle d'Economia

Qui va impulsar-lo? Quines reaccions va desvetllar? Quins detalls van passar més inadvertits?

Tweet

+1 38

Me gusta 812

Tweet

Tot eren cares de curiositat i d'expectació, entre els assistents que dimecres omplien l'auditori del Cercle d'Economia per escoltar els sis acadèmics de prestigi que integren el Col·lectiu Wilson i que van exposar els arguments econòmics a favor de la independència de Catalunya. No jugaven pas a casa, tenint en compte la posició del president del Cercle, Josep Piqué, que havia arribat a qualificar la independència de tragèdia. I Piqué era al bell mig de la llarga taula de ponents, assegut entre Carles Boix i Jordi Galí. Era un dels pocs que feia mala cara, malgrat l'intent de gairebé tots els membres del col·lectiu de fer servir un to pedagògic i pausat per convèncer un públic que tenia força ganes de ser convençut.

Aquest és justament un dels fets que demostren la potència del procés sobiranista a Catalunya, malgrat tots els entrebancs, d'ací i d'allà: la demanda d'independència ve del carrer, i les elits polítiques i econòmiques ho han anat entenent. Les unes malden per guiar-lo d'acord amb els ritmes propis; les altres es miren amb lupa els pros i els contres que la independència pot tenir d'acord amb els seus interessos.

Pol Antràs (Harvard), Carles Boix (Princeton), Jordi Galí (CREI, UPF, Barcelona GSE), Gerard Padró (London School of Economics), Xavier Sala i Martín (Columbia) i Jaume Ventura (CREI, UPF i Barcelona GSE) s'adreçaven a aquest públic. I sabien quins dubtes els assaltaven i per què molts encara hi eren refractaris.

Qui va proposar l'acte?

I com és que el Cercle d'Economia, tenint en compte la tradicional posició contrària a la independència i els actes previs avalant el discurs de la por, va convidar el Col·lectiu Wilson perquè exposés els arguments contraris? La iniciativa no va ser del Cercle, sinó del Col·lectiu Wilson mateix. Un dels membres és soci del Cercle d'Economia, i va traslladar la proposta de fer aquell acte a la junta. I la junta la va

La incomoditat de Josep Piqué durant l'acte. Foto: ACN.

Els sis ponents del Col·lectiu Wilson amb Josep Piqué. Foto: ACN.

Jordi Pujol i Salvador Alemany, dos dels assistents a l'acte. Foto: ACN.

El vídeo íntegre de l'acte

acceptar. Un símptoma, potser, d'un cert canvi dins la institució i d'un cert canvi generacional que veu amb més interès i amb més disposició a escoltar els beneficis que podria tenir un estat propi sense les tenalles econòmiques, polítiques i culturals d'un estat com l'espanyol.

Però allà encara hi ha un gruix d'empresaris que hi fan oposició activa; són aquells que formen part de consells d'administració d'empreses amb seu a Madrid, els qui tenen empreses que només exporten o venen a l'estat espanyol i les que tenen una relació política molt estreta amb Madrid, i les empreses que, com diu Joan Canadell, del Cercle Català de Negocis, **viuen 'a cop de BOE'**.

Pesos pesants, expectació

Tot amb tot, dimecres hi havia molt d'interès per l'exposició de motius que havien de fer els sis acadèmics del Col·lectiu Wilson. Fins i tot el pis de dalt de la seu, en ple Eixample barceloní, es va omplir de gent que va seguir l'acte en una pantalla. 'És un dels dies que ho he vist més ple, això', va dir Josep Piqué en la benvinguda, mentre encara acabaven d'acomodar-se als seients l'ex-president Jordi Pujol, el conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell, i el president d'Abertis, Salvador Alemany. Tots tres a primera fila. A la segona hi havia els filòsofs Xavier Rubert de Ventós i Josep Ramoneda. Més enrere, a l'ala dreta de la sala, mirant a la taula de conferenciants, gent de mitjana edat, la gran majoria homes, molts dels quals membres del Cercle que van escoltar en silenci i amb molta atenció durant tot l'acte. A les cadires de l'ala esquerra de l'auditori hi havia 'majoria sobiranista': alguns membres del Col·lectiu Emma i l'editor Quim Torra, entre més convençuts i defensors del procés d'independència. Era la claca dels Wilson.

El trèngol de Josep Piqué

La cordialitat de Josep Piqué al començament de l'acte es va anar esvaïnt de seguida. Va donar la paraula a Jordi Galí, que va començar la conferència, i no va dir res més fins al torn de preguntes. I a mesura que avançava l'acte es va anar enfonsant en la cadira, amb la barbata recolzada a la mà, la boca tapada, la mirada seriosa. I les galtes enceses quan escoltava com Galí deia: 'Si fos una bogeria crear un país nou, per què se'n continuen creant? Per què no se'n peneix ningú? Cap país no ha demanat de tornar a Espanya'; quan Carles Boix deia: 'Tenim un espai flexible per a poder fer pacíficament el procés, per a portar el vaixell on la gent vulgui'; quan Jaume Ventura assegurava que amb un estat propi cada català s'estalviaria 1.800 euros per persona i any i, sobretot, quan va prendre la paraula Xavier Sala i Martín i va arrencar així: 'Deixeu-me començar per "Su Majestad el Rey" i els seus elefants, el seu gendre Urdangarin, i ara ens hi han afegit al sac la princesa Corinna. Deixeu-me continuar pels tribunals: el president del Tribunal Suprem expulsat per haver utilitzat, robat, diner públic; en el cas Gürtel, l'únic que ha estat castigat fins al moment és el jutge...' El professor de Columbia va comparar Espanya 'amb un gran Homer Simpson'. I va acabar dient: 'A aquestes ciutadans, que eren ciutadans europeus --perquè som ciutadans europeus, no som com Sèrbia o altres que hi volen entrar--, nosaltres els hem fet fora.' I quan algú els preguntà: "I per què els heu fet fora?" Els europeus hauran de dir: "És que van tenir els nassos de votar." Això, perdoneu, jo no m'ho crec.'

Un moment de tensió

Fou poc després, en el començament del torn de preguntes, quan es va viure el moment de més tensió i incomoditat de l'acte. La professora Maria Antònia Monés, ex-directora d'anàlisi política al departament d'Economia d'Antoni

Informació relacionada

VÍDEO: Sala i Martín: 'Espanya és un gran Homer Simpson'

L'expert en legislació internacional Christopher K. Connolly considera que la secessió és possible

Una convocatòria a la xarxa crida a manifestar-se per proclamar la independència al juny

Missatge a les elits: la independència és viable i inevitable

Editorial de Vicent Partal: 'El pacte per a la post-independència'

Publicitat

¿Problemas Laborales?

Defendemos tus Derechos en temas de Trabajo. Consulta a los Expertos

○ ○

Facebook

Castells i amb el primer govern de Mas, va agafar el micròfon i va citar un article de La Vanguardia escrit per Alfredo Pastor, ex-secretari d'Economia de governs socialistes. Deia que els arguments econòmics per a la independència eren poc convincents i que hi havia massa incertesa en un moment tan delicat per a l'economia catalana.

Monés es va allargar en l'exposició, Josep Piqué li va fer un gest indicant-li que anés acabant i ella va confessar que no volia fer pas cap pregunta, sinó una reflexió. Algú del públic va cridar: 'Calli!' I Piqué es va indignar. Va preguntar qui havia dit que callés, i li va dir que marxés, que allà tothom podia dir-hi la seva lliurement i que no es podia fer callar ningú. 'Aquests senyors han explicat els seus arguments aquesta estona, i ara tothom ha de poder dir què pensa', va exclamar.

La resta de les intervencions van ser aclariments sobre alguns dels punts exposats, acompanyades d'elogis al nivell de l'acte. I una de les últimes fou la intervenció de l'ex-president Pujol. Va deixar clar que els països petits, com seria una Catalunya independent, eren viables econòmicament, posant d'exemple Estònia, Letònia, Lituània, Eslovàquia i Eslovènia.

Bona cara o mala cara?

La conferència va acabar amb un aplaudiment fort i sostingut, molt generalitzat entre els assistents. Molts es van atansar cap als membres del Col·lectiu Wilson per felicitar-los. Piqué va fer una encaixada amb cadascun i se'n va anar de seguida, sense fer cap comentari, i amb mala cara. Alguns membres destacats del Cercle, en canvi, els van saludar i els van agrair el to i la manera de fer l'exposició. I la van contraposar a l'acte que hi havia hagut tan sols una setmana abans, en aquell mateix lloc, a càrrec de membres de l'Institut de Estudios Económicos de Madrid (IEE): l'acte de l'IEE va tenir un to amenaçador, prepotent i sense admetre discussió en els arguments que exposaven contra la independència i sobre els efectes apocalíptics que tindria. Els membres de l'IEE van avisar que la independència seria una catàstrofe: que portaria unes pertorbacions i uns xocs molt dolorosos; que els costos de la transició serien 'demolidors' i que afectarien 'tres o quatre generacions'; que Catalunya se separaria no únicament d'Espanya, sinó també de França i d'Alemanya.

Francesc Canosa **proposava** dissabte en un article: 'Facin un experiment no científic: comprovar que els qui són contraris a la independència sempre foten mala cara [...]. El seu problema és d'humor, de mal humor.' Comprovat. Si més no, en el període d'una setmana i al Cercle d'Economia de Barcelona.

M'agrada la pàgina

Comparteix

Sigues el primer dels teus amics a qui li agrada.

Tweet

+1 38

Me gusta 812

